

1968

Hemston, North Dorset

‘Gabriel Wolfe woont weer op Meadowlands,’ zegt Frank. We zitten aan het ontbijt en de naam slaat bij mij in als een bom. ‘Hij is gescheiden. Alleen hij en zijn zoon in dat enorme huis.’

‘O.’

Het lijkt het enige woord dat ik kan bedenken.

‘Dat dacht ik ook,’ zegt Frank. Hij staat op van zijn kant van de tafel en loopt naar me toe, neemt mijn gezicht in zijn handen en kust me. ‘We laten die eikel ons niet kwellen. We zullen niets met hem te maken hebben.’

‘Wie heeft je het verteld?’

‘Het was hét gesprek van de pub gisteravond. Er waren blijkbaar twee enorm grote vrachtwagens nodig om al hun spullen uit Londen te brengen.’

‘Gabriel haatte het hier. Waarom zou hij terugkomen?’

Zijn naam voelt vreemd op mijn tong. Het is de eerste keer in jaren dat ik hem hardop uitspreek.

‘Er is niemand anders om het huis te onderhouden. Zijn vader is allang overleden, zijn moeder zit aan de andere kant van de wereld. Met een beetje geluk zit ze tot haar nek in de dingostront.’

Frank weet me altijd aan het lachen te maken.

‘Wat heeft hij hier überhaupt te zoeken?’ vraagt Frank terloops, maar ik zie het, de onuitgesproken gedachte die door zijn hoofd flitst: afgezien van jou. ‘Hij gaat vast verkopen en verhuizen naar Las Vegas of Monte Carlo of waar het ook is waar die...’ – hij zoekt naar het woord en kijkt tevreden als hij het gevonden heeft – ‘beróemdheden rondhangen.’

Frank brengt alle uren overdag en een behoorlijk aantal ’s avonds door op de boerderij, waar hij voor onze dieren zorgt en het land

bewerkt. Hij werkt harder dan wie ook, maar hij neemt altijd de tijd om de schoonheid van een zonsondergang in de lente of de plotselinge, duizelingwekkende vlucht van een leeuwerik op te merken; zijn verbondenheid met het weer en de natuur is diep in hem geworteld. Het is een van de vele dingen die ik zo mooi aan hem vind. Frank heeft geen tijd om romans te lezen of naar het theater te gaan. Hij zou nog geen dry martini herkennen als iemand die in zijn gezicht gooide. Hij is de antithese van Gabriel Wolfe, of tenminste, van de persoon over wie we in de kranten lezen.

Ik kijk hoe mijn man tegen de deur leunt om zijn laarzen aan te trekken. Over twintig minuten zal zijn huid tot drie lagen diep doordrongen zijn met de stank van koeienmest.

Frank schrikt op als er aan de andere kant hard op de deur wordt geklopt. ‘Verdomme,’ zegt hij en hij trekt de deur zo hard open dat zijn broer de kamer in valt.

Onze ochtenden beginnen steevast zo.

Jimmy heeft nog steeds een rood hoofd van het bier van gisteravond, zijn ogen zijn half dichtgeknepen en er steekt een pluk haar recht omhoog alsof die is vastgezet met gel. Hij zegt: ‘Aspirine, Beth? Ik heb een kater.’

Ik pak het medicijndoosje van de kast, dat voornamelijk wordt gebruikt voor Jimmy’s katers. Ooit zat het vol met kinderparacetamol en pleisters.

Er zit vijf jaar tussen Frank en Jimmy, maar ze lijken zo op elkaar dat zelfs ik moeite heb om ze van een afstand uit elkaar te houden. Ze zijn ruim een meter tachtig lang, hebben donker, bijna zwart haar en ogen die zo blauw zijn dat mensen vaak twee keer kijken. De ogen van hun moeder, is me verteld, hoewel ik nooit de kans heb gehad haar te ontmoeten. Ze dragen allebei een sjofele corduroybroek en een dik hemd, dat straks bedekt zal worden door een marineblauwe overall. Het is hun dagelijkse uniform. In het dorp worden ze soms ‘de tweeling’ genoemd, maar alleen voor de grap; Frank is overduidelijk de oudere broer.

‘Wat is er gebeurd met “ik drink dit biertje op en ga naar bed”?’ vraagt Frank en hij grijnst naar Jimmy.

‘Bier is Gods beloning voor een eerlijke dag zwoegen.’

‘Komt dat uit de Bijbel?’

‘Zo niet, dan zou dat wel moeten.’

‘Om twaalf uur zijn we bij de lammetjes. Zie ik je dan?’ roept Frank naar me als de broers de deur uit gaan. Nog steeds lachend lopen ze over het erf.

Er zijn genoeg klusjes te doen nu de mannen melken zijn en de keuken is opgeruimd. Het wassen – zóveel was – van de overalls van de broers, die al zijn afgespoeld en op de schrobplank op me wachten. Een vloer die altijd geveegd moet worden, hoe vaak ik er ook met de bezem overheen ga.

Maar in plaats daarvan zet ik een verse pot koffie en trek een oude waxjas van Frank aan. Ik ga aan het kleine smeedijzeren tafeltje zitten dat uitkijkt over onze velden tot mijn blik zijn doel treft: drie rode schoorstenen van verschillende hoogte die boven het groen van de eiken aan de horizon uittorenen. Meadowlands.

Vroeger

1955

Ik weet niet dat ik op verboden terrein ben. Ik dwaal in een droomwereld, mijn hoofd vol romantische scenario's waarin ik zegevier. Ik beeld me mezelf in naast een fontein met een bruisend orkest terwijl ik een hartstochtelijke liefdesverklaring ontvang. Ik lees op het moment veel Austen en Brontë, dus ik heb de neiging om overmatig te romantiseren.

Ik moet naar de lucht hebben zitten staren, met mijn hoofd letterlijk in de wolken; de botsing komt uit het niets.

‘Wel verdomme.’

De jongen tegen wie ik aan loop en wiens schouder tegen de mijne botst, is geen held. Lang, tener en arrogant, als een tiener-versie van Mr Darcy.

‘Kijk je niet waar je loopt?’ zegt hij. ‘Dit is privéterrein.’

Ik vind het hele ‘privéterrein’-gedoe een beetje absurd, vooral wanneer het gepaard gaat met een bot, snobistisch accent als het zijne. Dit weiland waarin we staan, groen en kronkelig vol eiken met hun wolkenbloesem in bloei, is Engeland in zijn volle glorie. Het is Keats, het is Wordsworth. Iedereen zou ervan mogen genieten.

‘Glimlach je nou?’ Hij kijkt zo geërgerd dat ik bijna in de lach schiet.

‘We staan in niemandsland. Er is hier verder geen mens. Wat maakt het uit?’

De jongen staart me even aan terwijl hij verwerkt wat ik heb gezegd. ‘Je hebt gelijk. God. Wat mankeert mij?’ Hij steekt zijn hand uit, een vredesoffer. ‘Gabriel Wolfe.’

‘Ik weet wie je bent.’

Hij kijkt me verwachtingsvol aan, wachtend op mijn naam. Maar

die wil ik hem nog niet vertellen. Ik heb gehoord over Gabriel Wolfe, de beroemde knappe jongen in het grote huis, maar dit is de eerste keer dat ik hem in levenden lijve zie. Hij heeft een mooi gezicht: donkere ogen omlijst door wimpers waar mijn vriendinnen een moord voor zouden doen, golvend bruin haar dat over zijn voorhoofd valt, scherpe jukbeenderen en een elegante neus. Ik denk dat je het een patricisch soort schoonheid zou kunnen noemen. Alleen draagt hij een tweedbroek die in wollen sokken is gestopt. Over zijn schouders is een jasje van bijpassend tweed als een cape gedrapeerd en de riem hangt los. Oudemannenkleren. Hij is helemaal mijn type niet.

‘Wat doe je hier?’

‘Ik ben op zoek naar een plek om te zitten en te lezen.’ Ik haal een boek uit mijn jaszak – een dun deeltje Emily Dickinson.

‘O. Poëzie.’

‘Je klinkt een beetje teleurgesteld. Is P.G. Wodehouse meer jouw ding?’

Hij zucht. ‘Ik weet wat je denkt. Maar je hebt het mis.’

Ik glimlach weer, ik kan het niet helpen. ‘Ben je soms een gedachtelezer?’

‘Je denkt dat ik een hersenloze, elitaire eikel ben. Een Bertie Wooster.’

Ik hou mijn hoofd schuin en observeer hem. ‘Hij zou je outfit geweldig vinden, dat moet je toegeven. Hij zou zeggen dat die schitterend is.’

Gabriel verandert compleet als hij lacht. ‘Dit is de oude vissersbroek van mijn vader. Ik heb hem gejat uit een doos met spullen die naar de rommelmarkt ging. Ik zou hem niet gedragen hebben als ik had geweten dat je er zo’n aanstoot aan zou nemen.’

‘Is dat wat je aan het doen bent, vissen?’

‘Ja, daarbeneden. Ik laat het je zien als je wilt.’

‘Ik dacht dat dat verboden was voor gewoon volk zoals ik?’

‘Dat is dus precies waarom je mee moet gaan. Ik ben onbeleefd geweest en ik wil het graag goedmaken.’

Ik sta onzeker voor hem. Ik wil niet verstrikt raken in iets waar

ik moeilijk uit kan komen. Ik wilde alleen maar een mooi plekje om te zitten en te lezen.

Hij glimlacht weer, die gezichtsveranderende glimlach. Knap, zelfs in zijn oude mannenkleren. 'Ik heb koekjes. Ga alsjeblieft mee.'

'Wat voor koekjes?'

Gabriel aarzelt. 'Custardkoekjes.'

Fontein, orkest. Een meer, koekjes. Het is niet zo vergezocht.

'Nou, in dat geval...' zeg ik, en zo begint het.

1968

Van alle seizoenen is de lente altijd mijn favoriet geweest. De lucht is dan nog verraderlijk koud, maar de vogels beginnen al te fluiten en de velden staan vol lammetjes. Bobby was gek op onze lammetjes. Hij voedde de weesjes jaar na jaar met de fles en dat was zijn taak; niemand anders mocht het doen en hij bleef er zelfs een keer voor thuis van school. Hij was een energieke jongen die de hele winter korte broeken droeg en geen jas, zelfs niet toen de directrice hem naar huis stuurde om er een te halen. Een uitbinker, die zoveel zong toen hij klein was dat we hem Elvis noemden. Hij was lang en mager met haar dat omhoogstond, net als dat van zijn oom.

Jimmy heeft de transistorradio aanstaan en ik kan het al duidelijk horen voordat ik bij de tinnen schuur ben. Het zijn The Beatles. 'Hello, Goodbye' op vol volume. Niet erg pastoraal, maar het helpt Jimmy klaarblijkelijk met zijn kater. Ik bekijk hem als ik door het hek ga bovenaan het veld. Een van zijn handen rust op de achterkant van een ooi, zijn heupen wiegen heen en weer en zijn linkervoet wiebelt.

'Waar is Frank?' vraag ik, en Jimmy wijst naar de andere kant van het veld.

Samen kijken we hoe mijn man over het hek springt. Hij heeft een sterke arm op de bovenkant geplaatst en zwaait zijn lichaam in een rechte hoek naar buiten voordat hij er als een olympische hordeloper overheen gaat.

Ik zie het hem de meeste dagen doen, maar het geeft me nog steeds een klein gevoel van plezier; de kinderlijkheid van een man wiens leven in het teken staat van hard werken.

Hij loopt het veld op in onze richting en zwaait energiek met

zijn armen. Zelfs vanaf hier weet ik dat hij waarschijnlijk aan het fluiten is. Dit is Frank in zijn element.

De meeste ooiën zijn bevallen. We hebben zesenvestig lammeren in de wei en een handvol staat nog in de stal. Slechts één krijgt flesvoeding en er is er eentje dood geboren. Frank en Jimmy checken de zwangere schapen. Ze houden hun handpalm tegen de buik van de dieren om de ligging te controleren en inspecteren hun achterkant op tekenen van aanstaande bevalling. Het is voornamelijk instinct en ze zouden het in hun slaap kunnen doen. Jimmy heeft de zachte hand; hij kletst met de ooiën terwijl hij werkt en geeft ze een theebiscuitje als hij klaar is. Frank heeft altijd haast en heeft een eindeloze takenlijst in zijn hoofd, een brein dat te veel informatie vasthoudt.

‘Denk je dat we het theekransje kunnen afronden en verder kunnen gaan?’ vraagt Frank, en Jimmy rolt met zijn ogen.

‘Bazig is hij, hè?’ zegt hij tegen de ooiën.

De schapen hebben een lang glooiend veld voor zichzelf, maar ze verspreiden zich niet veel. Ze staan altijd hier bij elkaar, naast de schuur. Over ongeveer een week worden de lammetjes zelfstandiger en beginnen ze op hun nog zwikkende spillepootjes in alle richtingen te dartelen. De fase waar Bobby het meest van hield. Hij was een boerenjongen en begreep hoe het werkte, maar elk jaar brak het zijn hart als het tijd was om zijn baby’s naar de markt te brengen.

Ik weet niet wie van ons het geblaf het eerst hoort. We draaien ons om en zien een blondharige lurcher op ons afstormen.

Een hond, zonder baasje, valt onze lammeren aan.

‘Wegwezen!’ Frank probeert de lurcher tegen te houden. Hij is breed en sterk, maar de hond duikt om hem heen, recht op onze ooiën af.

De schapen jammeren en hun kleine jongen blaten van angst. Ze zijn nog maar een paar dagen oud, maar ze voelen het gevaar. Er is een plotselinge verandering in de hond; zwarte ogen, ontblote tanden, zijn lijf stijf van de adrenaline.

‘Geweer, Jimmy! Nu!’ roept Frank, en Jimmy draait zich om en rent naar de schuur.

Frank is snel en racet met een oerkreet op de hond af, maar het beest is sneller. Hij grijpt een lammetje, bijt het in de nek en scheurt de keel open. Ik zie het afschuwelijke rood van het bloed van het beestje, een karmozijnrode plas die zich over het gras verspreidt. Eén lammetje, twee lammetjes, dan drie; de ingewanden rollen eruit alsof het offers zijn. De ooien verspreiden zich nu overal en struikelen over elkaar heen, blind van angst, hun pasgeborenen in gevaar.

Ik ren gillend naar de hond en probeer de lammetjes in veiligheid te brengen, maar ik hoor Jimmy schreeuwen: ‘Aan de kant, Beth! Weg daar.’

En dan heeft Frank me zo stevig in zijn armen genomen dat ik tegen zijn borstkas gedrukt zit en het bonzen van zijn hart kan voelen. Ik hoor het gewerschot, vervolgens nog een en het snelle, verontwaardigde gejang van de hond. Het is voorbij.

‘Verdomme,’ zegt Frank, terwijl hij zich terugtrekt en mijn gezicht inspecteert, een handpalm tegen mijn wang gedrukt.

We lopen naar de hond, alle drie fluitend en roepend naar de schapen: ‘Kom op, meisjes.’ Maar ze beven en blaten en blijven uit de buurt van de drie dode lammetjes.

Uit het niets, als een droombeeld, komt er een jongen het veld op rennen. Klein en mager in een korte broek. Misschien tien jaar oud. ‘Mijn hond,’ schreeuwt hij.

Zijn stem is zo zacht en hoog.

‘Fuck,’ zegt Jimmy, net op het moment dat het kind de bloederige hoop vacht ziet en schreeuwt: ‘Jullie hebben mijn hond vermoord!’

Zijn vader verschijnt nu ook, hijgend en met een rood hoofd, maar nauwelijks anders dan de jongen die ik kende. ‘O jezus christus, je hebt hem neergeschoten.’

‘We hadden geen keus.’ Frank gebaart naar de afgeslachte lammeren.

Ik denk niet dat Gabriel enig idee heeft wie Frank is, of in ieder geval met wie hij getrouwd is, maar dan draait hij zich om en ziet hij mij. Even flitst er paniek over zijn gezicht, dan herpakt hij zich.

‘Beth,’ zegt hij.

Maar ik negeer hem. Niemand ontfermt zich over het kind. Hij staat bij zijn hond, met zijn handen over zijn ogen alsof hij de verschrikking wil verdringen.

‘Kom maar.’ Binnen een paar seconden sta ik naast hem, mijn handen op zijn schouders. En dan kniel ik voor hem neer en sla mijn armen om hem heen. Hij begint te huilen.

‘Blijf huilen,’ zeg ik. ‘Huilen helpt.’

Hij zakt tegen me aan, jammerend nu, een jongen in korte broek in mijn armen.

En zo begint het opnieuw.